

Arrest

nr. 78 650 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 29 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Yezidi origine met vaste verblijfplaats in Oekraïne. U werkte voor uw vertrek in december 2010 als veehoeder op een grote boerderij. Uw echtgenote, K. A. (...) (6.746.598), werd enkele malen benaderd en lastiggevalen door V.(...) D.(...), het hoofd van de dorpsraad van Vladimirovka, gelegen in het district Skadovski in de provincie Cherson in Oekraïne. Op 6 december 2010 kreeg u een epileptische aanval, waardoor een koe van V.(...) D.(...) verdween. Hij eiste van u een schadevergoeding van 20000 Oekraïense grieven, of een betaling in natura door uw vrouw Kr. (...). Op 7 december 2010 ging u met Viktor praten en probeerde u tot een overeenkomst te komen. Dit eindigde echter in een scheldpartij. Enkele dagen later, op 12 december 2010, werd uw echtgenote overmeesterd door Viktor toen zij buiten water ging halen. Hij probeerde haar in de schuur aan te randen. U werd hiervan verwittigd door uw dochter Maya. Toen u Viktor in de schuur aantrof bovenop uw echtgenote, die het bewustzijn verloren had, viel u hem aan. U sloeg hem tot drie maal toe met een baksteen op het hoofd en liet hem voor dood in de schuur achter. Toen uw echtgenote opnieuw bij bewustzijn was, pakte u uw koffers en u vertrok naar kennissen in Kiev, waar u tot 20 december 2010 verbleef samen met uw gezin en waar uw reis naar België werd geregeld. U vroeg op 30 december 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van uw Oekraïens binnenlands paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Oekraïne verlaten hebt omdat u beschuldigd werd van strafbare feiten die u gepleegd had tegenover V.(...) D.(...), het hoofd van de dorpsraad, nadat die uw vrouw had trachten aan te randen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Enerzijds dient, wat de problemen die u aanvankelijk kende met V.(...) D.(...), meerbepaald zijn ongewenste intimiteiten tegenover uw vrouw en het feit dat hij u afdreigde na de verdwijning van één van zijn koeien, opgemerkt te worden dat deze problemen van lokale aard zijn en bezwaarlijk kunnen gelijkgesteld worden met een persoonsgerichte vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat u aanvankelijk enkel met deze man problemen kende, en nooit eerder problemen ondervond in Oekraïne. Op basis hiervan kan dan ook niet zomaar gesteld worden dat u niet elders in Oekraïne terecht had gekund inzake voorgaande problemen. Bovendien kon u niet aannemelijk maken dat u wat deze twee problemen betreft niet kon rekenen op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten. U diende een klacht in tegen V.(...) D.(...) bij het lokale politiebureau, maar toen uw klacht daar werd verscheurd, liet u na nog verdere stappen te ondernemen (CGVS p.6 en 7). Er dient dan ook te worden geoordeeld dat u betreffende de problemen die zich voordeden vóór 12 december 2010 de bestaande mogelijkheden om bescherming te zoeken in Oekraïne onvoldoende benut heeft. Anderzijds, wat het incident van 12 december 2010 betreft en het feit dat u hierna in Oekraïne door een rechtbank beschuldigd werd van strafrechtelijke feiten, dient opgemerkt te worden dat het hier een probleem betreft van gemeenrechtelijke aard. U gaf immers zelf aan dat u op 12 december 2010 V.(...) D.(...) –weliswaar uit zelfverdediging- tot drie maal toe met een baksteen sloeg en dat u hem voor dood achtergelaten had (CGVS p.7-8). Het feit dat er na dit incident gerechtelijke stappen tegen u werden ondernomen, en u in beschuldiging werd gesteld zoals blijkt uit het document van de regionale rechtbank van Skadovski (Oekraïne) dat u voorlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, wijst dan ook op het logische gevolg van voornoemde daad en niet op een persoonlijke vervolging omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast dient, wat de aanval op de woning van uw ouders betreft na jullie vertrek, meerbepaald in juli 2010, nog opgemerkt te worden dat er geen enkel aantoonbaar bewijs bestaat van het feit dat V.(...) D.(...) iets met dit incident te maken had. U gaf immers zelf aan dat de politie niet wist wie er achter zat (CGVS p.2). Volgens u kon het echter “niemand anders zijn dan hij” (CGVS p.2). Dit is echter een blote bewering die louter op uw vermoedens gestoeld is en niet op objectieve, concrete feiten. Bovendien wordt ook in het krantenartikel dat u na het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog toestuurde ter staving van uw asielaanvraag enkel melding gemaakt van “onbekenden” die hierachter zouden zitten (zie vertaling krantenartikel in het administratief dossier: “Het is duidelijk dat onbekenden David wilden raken”) en werd geen expliciete vermelding gemaakt van de persoon V.(...) D.(...). Naast bovenvermelde vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw asielaanvraag en uw verklaringen betreffende uw reisweg vanuit Oekraïne naar België te ondersteunen met uw internationaal paspoort. Bovendien werden hieromtrent enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden voor het Commissariaat-generaal. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw internationaal paspoort op 14 december 2010 aan de smokkelaar gaf in Kiev (CGVS p.5). U beweerde dat uw internationaal paspoort tijdens de reis in zijn bezit was, maar dat hij deze paspoorten aan jullie gaf toen jullie de grens overstaken en dat jullie de paspoorten achteraf terug aan hem moesten geven. Toen u uiteindelijk de grens overstak in Polen, zou de smokkelaar de internationale paspoorten hebben teruggenomen (CGVS p.5). Uw

echtgenote daarentegen verklaarde aanvankelijk dat de smokkelaar jullie internationale paspoorten op 14 december 2010 meenam en dat noch zij noch u deze documenten tijdens de reis in jullie bezit hadden. Toen zij nogmaals expliciet gevraagd werd of u ook bij de grensovergangen uw internationaal paspoort niet zelf in handen had, antwoordde zij ontkennend. Pas toen zij geconfronteerd werd met de verklaringen die u hierover had afgelegd, namelijk dat u uw internationaal paspoort tijdens de grensovergangen wel degelijk terugkreeg, paste zij haar antwoord aan en zei ze plots dat ze het niet wist, dat zij het "misschien niet had gezien" (CGVS K. (...) p.3). Door het niet kunnen voorleggen van jullie internationale paspoorten en de discrepanties die omtrent deze documenten werden vastgesteld in jullie verklaringen, ontstaat echter het vermoeden dat jullie deze documenten bewust achterhouden om de hierin vervatte informatie betreffende het moment en de wijze waarop u uit uw land bent vertrokken, uw reisroute en een mogelijke veilige verblijfplaats, verborgen te houden. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen in verband met uw reisweg vanuit Oekraïne naar België weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u tijdens uw reis niet onderworpen werd aan een persoonlijke identiteitscontrole (CGVS p.5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet gecontroleerd werd. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk kan voorleggen van de door u beweerde vluchtroute. Gelet op het geheel van voorgaande conclusies kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands Oekraïens paspoort, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw geboorteakte en die van uw echtgenote en uw kinderen bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het bewijs van uw werk dat u voorlegde toont aan dat u tot september 2010 bij het bedrijf "Pamiati I Licha" werkte. De brief van de rechtbank die u neerlegde werd hierboven reeds besproken. Het krantenartikel dat u na het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog toestuurde via 2 uw advocaat kan voorgaande conclusie evenmin wijzigen. Dit artikel is namelijk duidelijk gebaseerd op uw vaders verklaringen (zie vertaling document in het administratief dossier: « Ik, A. R. (...),... ») en dus niet op objectieve vaststellingen van de feiten, waardoor de bewijswaarde van dit document gering is. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote A. K. (...) (OV 6.746.587), wier asielaanvraag omwille van haar Russische staatsburgerschap in de eerste plaats werd beoordeeld tegenover Rusland, maar ook tegenover Oekraïne, waar zij samen met u sinds 2001 verbleef en officieel geregistreerd was, besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Yezidi origine. Uw echtgenoot, A. D. (...) (OV 6.746.598), werkte als veehoeder op een grote boerderij in Oekraïne. U werd enkele malen benaderd en lastiggevallen door zijn baas, V.(...) D.(...), tevens hoofd van de dorpsraad van Vladimirovka (Oekraïne). Op 6 december 2010 kreeg uw echtgenoot een epileptische aanval, waardoor een koe van V.(...) D.(...)verdween. Hij eiste van uw man een schadevergoeding van 20000 Oekraïense grieven, of een betaling in natura door u. Op 7 december 2010 ging uw man met Viktor praten en probeerde met hem tot een overeenkomst te komen. Dit eindigde echter in een scheldpartij. Enkele dagen later, op 12 december 2010, werd u overmeesterd door Viktor toen u buiten water ging halen. Hij probeerde u in de schuur aan te randen. U werd met het hoofd tegen de muur geslagen en verloor het bewustzijn. Toen u opnieuw bij bewustzijn was, vernam u dat uw man Viktor met een baksteen geslagen had en hem misschien vermoord had. U pakte uw koffers en u vertrok naar kennissen in Kiev, waar u tot 20 december 2010 verbleef samen met uw gezin en waar uw reis naar België werd geregeld. U vroeg op 30 december 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u het Russische staatsburgerschap heeft. Uw asielaanvraag dient derhalve beoordeeld te worden tegenover uw land van herkomst, met name Rusland. Uit de verklaringen van zowel uw echtgenoot als van uzelf blijkt echter dat u geen noemenswaardige problemen kende in Rusland (CGVS p.2, CGVS David p.2 en 3). U maakte enkel melding van het feit dat u “een beetje” gediscrimineerd werd in Rusland omwille van de gebeurtenissen in Tsjetsjenië en dat men sindsdien “anders kijkt” naar mensen van de Kaukasus (CGVS p.2). Toen u gevraagd werd naar de specifieke problemen die u in die zin dan wel kende, vermeldde u enkel dat u niet de mogelijkheid had om te gaan studeren omdat u van iemand had gehoord dat er meer geld werd gevraagd aan mensen die uit de Kaukasus afkomstig waren (CGVS p.2). Dit zou u echter nooit rechtstreeks gezegd geweest zijn (CGVS p.2). U maakte verder geen gewag van andere problemen die u ondervonden zou hebben in Rusland. De motieven die u aanhaalt tegenover Rusland zijn dan ook eerder van socio-economische aard, en –hoewel mogelijk verzwwaard om reden van uw origine- bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen stellen dat er een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenoot A. D. (...) (OV 6.746.598), wiens asielaanvraag omwille van zijn Oekraïens staatsburgerschap werd beoordeeld ten aanzien van Oekraïne, geoordeeld werd dat er ten aanzien van Oekraïne in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangezien u sinds 2001 in Oekraïne verbleef en er ook officieel geregistreerd stond, en u in Oekraïne volgens uw eigen verklaringen en die van uw echtgenoot geen problemen ondervond die losstaan van die van uw echtgenoot (CGVS p.1), kan in uw hoofde tegenover Oekraïne evenmin een gegronde vrees voor vervolging weerhouden worden in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: "Uit uw verklaringen blijkt dat u Oekraïne verlaten hebt omdat u beschuldigd werd van strafbare feiten die u gepleegd had tegenover V.(...) D.(...), het hoofd van de dorpsraad, nadat die uw vrouw had trachten aan te randen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Enerzijds dient, wat de problemen die u aanvankelijk kende met V.(...) D.(...), meerbepaald zijn ongewenste intimiteiten tegenover uw vrouw en het feit dat hij u bedreigde na de verdwijning van één van zijn koeien, opgemerkt te worden dat deze problemen van lokale aard zijn en bezwaarlijk kunnen gelijkgesteld worden met een persoonsgerichte vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat u aanvankelijk enkel met deze man problemen kende, en nooit eerder problemen ondervond in Oekraïne. Op basis hiervan kan dan ook niet zomaar gesteld worden dat u niet elders in Oekraïne terecht had gekund inzake voorgaande problemen. Bovendien kon u niet aannemelijk maken dat u wat deze twee problemen betreft niet kon rekenen op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten. U diende een klacht in tegen V.(...) D.(...) bij het lokale politiebureau, maar toen uw klacht daar werd verscheurd, liet u na nog verdere stappen te ondernemen (CGVS p.6 en 7). Er dient dan ook te worden geoordeeld dat u betreffende de problemen die zich voordeden vóór 12 december 2010 de bestaande mogelijkheden om bescherming te zoeken in Oekraïne onvoldoende benut heeft. Anderzijds, wat het incident van 12 december 2010 betreft en het feit dat u hierna in Oekraïne door een rechtbank beschuldigd werd van strafrechtelijke feiten, dient opgemerkt te worden dat het hier een probleem betreft van gemeenrechtelijke aard. U gaf immers zelf aan dat u op 12 december 2010 V.(...) D.(...) –weliswaar uit zelfverdediging- tot drie maal toe met een baksteen sloeg en dat u hem voor dood achtergelaten had (CGVS p.7-8). Het feit dat er na dit incident gerechtelijke stappen tegen u werden ondernomen, en u in beschuldiging werd gesteld zoals blijkt uit het document van de regionale rechtbank van Skadovski (Oekraïne) dat u voorlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, wijst dan ook op het logische gevolg van voornoemde daad en niet op een persoonlijke vervolging omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast dient, wat de aanval op de woning van uw ouders betreft na jullie vertrek, meerbepaald in juli 2010, nog opgemerkt te worden dat er geen enkel aantoonbaar bewijs bestaat van het feit dat V.(...) D.(...) iets met dit incident te maken had. U gaf immers zelf aan dat de politie niet wist wie er achter zat (CGVS p.2). Volgens u kon het echter “niemand anders zijn dan hij” (CGVS p.2). Dit is echter een blote bewering die louter op uw vermoedens gestoeld is en niet op objectieve, concrete feiten. Bovendien wordt ook in het krantenartikel dat u na het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog toestuurd ter staving van uw asielaanvraag enkel melding gemaakt van “onbekenden” die hierachter zouden zitten (zie vertaling krantenartikel in het administratief dossier: “Het is duidelijk dat onbekenden David wilden raken”) en werd geen expliciete vermelding gemaakt van de persoon V.(...) D.(...). Naast bovenvermelde vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat u er

niet in geslaagd bent uw asielrelaas en uw verklaringen betreffende uw reisweg vanuit Oekraïne naar België te ondersteunen met uw internationaal paspoort. Bovendien werden hieromtrent enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden voor het Commissariaat-generaal. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw internationaal paspoort op 14 december 2010 aan de smokkelaar gaf in Kiev (CGVS p.5). U beweerde dat uw internationaal paspoort tijdens de reis in zijn bezit was, maar dat hij deze paspoorten aan jullie gaf toen jullie de grens overstaken en dat jullie de paspoorten achteraf terug aan hem moesten geven. Toen u uiteindelijk de grens overstak in Polen, zou de smokkelaar de internationale paspoorten hebben teruggenomen (CGVS p.5). Uw echtgenote daarentegen verklaarde aanvankelijk dat de smokkelaar jullie internationale paspoorten op 14 december 2010 meenam en dat noch zij noch u deze documenten tijdens de reis in jullie bezit hadden. Toen zij nogmaals expliciet gevraagd werd of u ook bij de grensovergangen uw internationaal paspoort niet zelf in handen had, antwoordde zij ontkennend. Pas toen zij geconfronteerd werd met de verklaringen die u hierover had afgelegd, namelijk dat u uw internationaal paspoort tijdens de grensovergangen wel degelijk terugkreeg, paste zij haar antwoord aan en zei ze plots dat ze het niet wist, dat zij het "misschien niet had gezien" (CGVS K. (...) p.3). Door het niet kunnen voorleggen van jullie internationale paspoorten en de discrepanties die omtrent deze documenten werden vastgesteld in jullie verklaringen, ontstaat echter het vermoeden dat jullie deze documenten bewust achterhouden om de hierin vervatte informatie betreffende het moment en de wijze waarop u uit uw land bent vertrokken, uw reisroute en een mogelijke veilige verblijfplaats, verborgen te houden. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen in verband met uw reisweg vanuit Oekraïne naar België weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u tijdens uw reis niet onderworpen werd aan een persoonlijke identiteitscontrole (CGVS p.5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet gecontroleerd werd. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk kan voorleggen van de door u beweerde vluchtroute. Gelet op het geheel van voorgaande conclusies kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands Oekraïens paspoort, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw geboorteakte en die van uw echtgenote en uw kinderen bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het bewijs van uw werk dat u voorlegde toont aan dat u tot september 2010 bij het bedrijf "Pamiati I Licha" werkte. De brief van de rechtbank die u neerlegde werd hierboven reeds besproken. Het krantenartikel dat u na het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog toestuurde via uw advocaat kan voorgaande conclusie evenmin wijzigen. Dit artikel is namelijk duidelijk gebaseerd op uw vaders verklaringen (zie vertaling document in het administratief dossier: « Ik, A. R. (...),... ») en dus niet op objectieve vaststellingen van de feiten, waardoor de bewijswaarde van dit document gering is. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote A. K. (...) (OV 6.746.587), wier asielaanvraag omwille van haar Russische staatsburgerschap in de eerste plaats werd beoordeeld tegenover Rusland, maar ook tegenover Oekraïne, waar zij samen met u sinds 2001 verbleef en officieel geregistreerd was, besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de rechten van de verdediging en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers menen tevens dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2b) : foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de subsidiare beschermingsstatus aan verzoekers toe te kennen. De verklaringen van verzoekers bevatten voldoende en ernstige aanwijzingen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 48/1 §1 van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de subsidiare beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens het risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoekers asielaanvraag beantwoordt aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

Verzoekers vrezen om bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne dan wel de Russische Federatie het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

de door verzoekers verstrekte gegevens zijn voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiare bescherming.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekers niet kan worden afgeleid dat zij voldoen aan de criteria zoals vastgelegd in de wet op de subsidiare bescherming

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekers wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de wet m.b.t. de subsidiare beschermingsstatus.

De asielaanvraag van verzoekers is o.a. gebaseerd op het feit dat zij in Oekraïne het slachtoffer zullen worden van valse beschuldigingen vanwege de genaamde V. D., voorzitter van de dorpsraad en ex-werkgever van verzoeker en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen / willen geven hiertegen

Verzoekers hebben hun land verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hen aldaar onmogelijk was.

Door de perikelen met de ex-werkgever van verzoeker, vreest deze laatste bovendien geen toegang meer tot de arbeidsmarkt in Oekraïne te zullen hebben gezien geen enkele andere werkgever bereid zal zijn om hem aan te werven.

De toestand werd voor hen onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hen dan het land te verlaten.

Verzoekers zijn het niet eens met de gronden waarop het CGVS zich heeft gebaseerd om aan hen de subsidiare beschermingsstatus te weigeren.

Het CGVS stelde ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag.

Zij wensen de volgende opmerkingen te formuleren op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing.

Ten eerste geeft het CGVS blijk van onderschatting van de persoonlijke problemen van verzoekers.

Het CGVS heeft geen minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

In Oekraïne voelen verzoekers, die moeilijkheden kennen met de ex-werkgever van verzoeker en die banden heeft met de autoriteiten, zich aan hun lot overgelaten.

Verzoeker vreest dat zijn ex-werkgever met de hulp van diens zoon —die werkt bij de politie— hem valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen zal willen schuiven om op die manier met hem af te rekenen als reactie op zijn weigering om in te gaan op zijn oneerbaar voorstel.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn ex-werkgever gewoon een voorwendsel zal zoeken om zijn acties tegen verzoeker te rechtvaardigen.

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen en dat hij geen schijn van een kans zal kunnen maken om zijn onschuld aan te tonen.

Er zal steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoekers.

De weigeringsbeslissing van het CGVS is in hoofdzaak gebaseerd op het feit dat de asielaanvraag van verzoekers niet zou beantwoorden aan de criteria van de Geneefse Conventie gezien de moeilijkheden

van verzoekers *privaatrechtelijk van aard zouden zijn*. Volgens verzoekers heeft het CGVS hierbij ten onrechte geen rekening gehouden met de banden die D. heeft met de autoriteiten en met het feit dat diens zoon werkt voor de politie.

De door verzoeker neergelegde klacht bij de politie werd voor zijn ogen verscheurd.

(Zie gehoorverslag verzoeker dd. 08/11/2011 blz. 6:

Kv: Ik ging daar klacht indienen. Ik (...)Met lege handen keerde ik terug naar huis.)

Het CGVS geeft blijk van een gebrek aan inlevingsvermogen waar zij stelt dat verzoekers de bestaande mogelijkheden om bescherming te zoeken in Oekraïne niet zouden benut hebben.

Begin juli 2011 vielen onbekenden het huis van verzoekers ouders aan en richtten daarbij grote vernielingen aan.

Er bestaat geen enkele twijfel dat deze aanval op bevel van D. werd uitgevoerd.

De politie heeft aan verzoekers ouders meegedeeld dat zij de zaak niet wensten te onderzoeken.

Volgens verzoeker heeft alles te maken met het feit dat de zoon van D. bij de politie werkt.

De verklaringen die verzoekers aflegden tijdens hun gehoor dd. 8 november 2011, spreken voor zich en bewijzen dat zij in Oekraïne steeds in onveiligheid zullen blijven leven.

Voor verzoekers is het onmogelijk om aldaar op normale manier te leven.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin zij zich bevinden, is een verder verblijf in Oekraïne voor verzoekers onhoudbaar en uitzichtloos.

De omstandigheden waarin verzoekers in hun land leefden, waren wel degelijk van die aard dat zij genoodzaakt waren om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

In de gegeven omstandigheden zouden de geloofwaardige verklaringen van verzoekers in combinatie met de door hen voorgelegde documenten (o.a. een document van de regionale rechtbank van Skadovski en een krantenartikel waarin de vader van verzoeker aan het woord is) n.a.v. hun gehoor dd. 8 november 2011 moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Ten tweede stelt het CGVS in de bestreden beslissing ten onrechte dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers vluchtroute.

Verzoekers verklaarden m.n. dat zij via Polen waren gekomen met de hulp van een smokkelaar die voor hun identiteitsdocumenten had gezorgd.

Verzoekers versie inzake zijn eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Oekraïne via Polen en wijze waarop zij persoonlijk hun land hadden verlaten, is in ieder geval niet uitgesloten. Het CGVS had geen ernstige reden om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen.

Vermits er wel degelijk een reële kans bestond dat verzoekers vluchtroute en vluchtwijze wel degelijk mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten waren, had het CGVS verzoekers minstens het voordeel van de twijfel moeten en kunnen verlenen.

Uit verzoekers relaas is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie hebben gegeven waaruit blijkt dat zij riskeren moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne.

Het is duidelijk dat zij daar geen normaal en menswaardig leven zullen kunnen leiden.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van hun dossier en met de opmerkingen en argumenten van verzoekers.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekers zich bevinden –met name dat zij slachtoffer zijn van represailles en valse beschuldigingen-, vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoekers en hun kinderen en is een verder verblijf in Oekraïne voor verzoekers onhoudbaar en uitzichtloos.

Omdat verzoekers noch in Oekraïne noch in de Russische Federatie (alwaar zij omwille van hun Kaukasisch uiterlijk en Yezidi afkomst het slachtoffer zijn van discriminatie) -hic et nunc- een veilig bestaan kunnen leiden, en hun precaire leefsituatie vraagt om dringende maatregelen, had het CGVS de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoekers door hen minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen,

- schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoekers zijn van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hen uitgewerkte argumenten tijdens hun gehoor op het CGVS dd. 8 november 2011 kon deze laatste niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 30 november 2011 te worden vernietigd.

Minstens is het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk om de versie van verzoekers te weren zonder dat het CGVS een grondig(er) onderzoek heeft kunnen voeren naar de gebeurtenissen die verzoekers genoodzaakt hebben hun land te ontvluchten.

Het relaas van verzoekers vereist minstens een verdergaand onderzoek door het CGVS.”

2.2. In zoverre verzoekers een schending van het recht van verdediging aanvoeren, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers' beweringen op dit punt een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissingen, die een bestuurlijk karakter hebben, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat hun rechten van verdediging geschonden werden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat de problemen die eerste verzoeker aanvankelijk met V.D. kende, meer bepaald diens ongewenste intimiteiten tegenover zijn vrouw, thans tweede verzoekster, en het feit dat deze hem afdreigde na de verdwijning van één van zijn koeien, problemen van lokale aard zijn en bezwaarlijk kunnen gelijkgesteld worden met een persoonsgerichte vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag. Tevens wordt geoordeeld dat eerste verzoeker de bestaande mogelijkheden om voor die problemen bescherming te zoeken in Oekraïne onvoldoende heeft benut. In dit verband wordt erop gewezen dat niet zomaar kan worden aangenomen dat eerste verzoeker niet elders terecht had gekund en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor die problemen niet kon rekenen op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten. Wat het incident van 12 december 2010 betreft en het feit dat eerste verzoeker hierna in Oekraïne door een rechtbank beschuldigd werd van strafrechtelijke feiten, wordt opgemerkt dat het hier een probleem betreft van gemeenrechtelijke aard. Betreffende de aanval op de woning van zijn ouders na zijn vertrek, meer bepaald in juli 2010, merkt het Commissariaat-generaal op dat er geen enkel aantoonbaar bewijs bestaat van het feit dat V.D. iets met dit incident te maken had. Voorts wordt vastgesteld dat eerste verzoeker er niet in slaagt zijn asielaanvraag en zijn verklaringen betreffende zijn reisweg vanuit Oekraïne naar België te ondersteunen met zijn internationaal paspoort. Bovendien, zo vervolgt de beslissing, werden in dit verband enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die eerste verzoeker en zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, op het Commissariaat-generaal aflegden. Voorts wordt gesteld dat de verklaringen aangaande zijn reisweg vanuit Oekraïne naar België weinig geloofwaardig zijn. Hieraan wordt toegevoegd dat eerste verzoeker niet het minste bewijsstuk kan voorleggen van de door hem beweerde vluchtroute. De door eerste verzoeker neergelegde documenten kunnen, zo wordt tot slot geoordeeld, voorgaande conclusies niet wijzigen.

In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen en waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er vooreerst op gewezen dat, gelet op haar verklaringen Russisch staatsburger te zijn, haar asielaanvraag beoordeeld wordt ten aanzien van de Russische Federatie. Met betrekking tot de asielmotieven die tweede verzoekster ten aanzien van haar land van herkomst inroep, oordeelt het Commissariaat-generaal dat deze eerder van socio-economische aard zijn en, hoewel mogelijk verzaamd om reden van origine, niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen stellen dat er een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt in de beslissing opgemerkt dat in hoofde van de echtgenoot van tweede verzoekster, A.D., thans eerste verzoeker, geoordeeld werd dat er ten aanzien van zijn land van herkomst, Oekraïne, geen gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag vastgesteld kon worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangezien, zo luidt de beslissing vervolgens, tweede verzoekster sinds 2001 in Oekraïne verbleef en er ook officieel gerigistreerd stond, en zij in Oekraïne volgens haar verklaringen en die van haar echtgenoot geen

problemen ondervond die losstaan van haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, kan in hoofde van tweede verzoekster ten aanzien van Oekraïne evenmin een gegronde vrees voor vervolging weerhouden worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing citeert tot slot het motiverend gedeelte van de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus die ten aanzien van eerste verzoeker werd hernomen, welke hiervoor beknopt werden weergegeven.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers niets concreets inbrengen tegen de in punt 2.4 beknopt weergegeven concrete pertinente motieven waarop de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, steunt. Die beslissing, waarbij werd vastgesteld dat tweede verzoekster geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten aanzien van haar land van herkomst en evenmin ten aanzien van haar land van verblijf, blijft aldus in zijn geheel gehandhaafd.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers dienen daarbij aan te tonen dat er in hunner hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat het incident van 12 december 2010 – eerste verzoeker zou toen uit zelfverdediging V.D., zijn baas en tevens hoofd van de dorpsraad van Vladimirovka, met een baksteen zwaar hebben toegetakeld en voor dood hebben achtergelaten nadat deze kort daarvoor had geprobeerd zijn echtgenote, thans tweede verzoekster in de schuur aan te randen- en het feit dat eerste verzoeker nadien in Oekraïne door een rechtbank zou zijn beschuldigd van strafrechtelijke feiten, problemen betreffen van gemeenrechtelijke aard, die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. De problemen die verzoekers vóór 12 december 2010 met V.D. zouden hebben gekend, met name de dreigementen die V.D. aan eerste verzoekers adres zou hebben geuit na de verdwijning van een koe op zijn boerderij en diens ongewenste intimiteiten tegenover tweede verzoekster, zijn, zo stelt de Raad vast, eveneens van gemeenrechtelijke aard waardoor ook deze buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Hetzelfde geldt, zo merkt de Raad op, voor de problemen die eerste verzoeker in de toekomst vreest te zullen ondervinden inzake de toegang tot de Oekraïense arbeidsmarkt, aangezien dit een louter economische problematiek betreft. Verzoekers beperken zich thans in hun verzoekschrift met betrekking tot de aard van hun problemen tot de algemene stelling dat *“het CGVS hierbij ten onrechte geen rekening”* heeft *“gehouden met de banden die D. heeft met de autoriteiten en met het feit dat diens zoon werkt voor de politie”* (Verzoekschrift, p. 5). Verzoekers, die deze algemene beweringen over de vermeende banden van V.D. met de autoriteiten en het werk van diens zoon bij de politie niet in het minst weten te staven of aannemelijk te maken, slagen er geenszins in enig bewijs te leveren van het feit dat voornoemde problemen *in nexu* staan tot één van de vijf criteria uit het Vluchtelingenverdrag, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging of dat zij omwille van één van deze redenen geen of onvoldoende bescherming zouden kunnen krijgen. Deze vaststelling volstaat om aan verzoekers de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.7. De Raad wijst erop dat voor een beoordeling van voornoemde problemen in het licht van de bepalingen in verband met de subsidiaire bescherming vereist is dat verzoekers aantonen dat zij hiervoor in Oekraïne geen bescherming konden krijgen. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker in Oekraïne eenmalig klacht zou hebben ingediend bij de politie, meer bepaald op 7 december 2010 naar aanleiding van het oneerbare voorstel dat V.D. hem zou hebben gedaan na de verdwijning daags voordien van een koe op zijn boerderij. De politie zou zijn klacht hebben verscheurd en hem ten stelligste hebben afgeraden in de toekomst nog klachten in te dienen tegen V.D., het dorpshoofd (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 08/11/2011, p. 6). Eerste verzoeker ondernam, zo blijkt uit het gehoorverslag, nadien geen enkele poging meer om de problemen met V.D. bij de autoriteiten aan te kaarten. Hij ging nergens anders heen met zijn klacht, ook niet naar hogere instanties (*Ibid.*, p. 6). Noch eerste verzoeker, noch tweede verzoekster zelf deed ooit aangifte bij de lokale autoriteiten van de ongewenste intimiteiten van V.D. aan het adres van tweede verzoekster (*Ibid.*, p. 7). De verklaringen van eerste verzoeker aan de commissaris-generaal dat zij voor de problemen met V.D. elders in Oekraïne geen gehoor zouden

hebben gekregen omdat V.D. goede connecties heeft en zijn zoon bij de politie werkt –algemene beweringen die, zo weze herhaald, niet met enig begin van bewijs worden gestaafd- en de autoriteiten in heel Oekraïne solidair optreden en hem mogelijks rechtsreeks aan V.D. zouden bezorgen (*Ibid.*, p. 9), zijn, zo stelt de Raad vast, aldus louter gebaseerd op vermoedens en niet op eigen persoonlijke ervaringen of concrete gegevens. Nu eerste verzoeker, zo blijkt uit het document dat zij dienaangaande aan de commissaris-generaal voorlegden (stuk 22, Documenten, document Skadovski rechtbank), door de regionale rechtbank van Skadovski uitgenodigd werd om in december 2010 te verschijnen, hadden verzoekers, zo merkt de Raad op, de mogelijkheid om verweer te voeren naar aanleiding van hun problemen met V.D. bij de gerechtelijke instanties. Zij lieten echter, zo wordt vastgesteld, deze mogelijkheid geheel onbenut door na het incident van 12 december 2010 meteen het hazenpad te kiezen. De stelling van verzoekers uit hun verzoekschrift dat eerste verzoeker *“ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen en dat hij geen schijn van een kans zal kunnen maken om zijn onschuld aan te tonen”* (Verzoekschrift, p. 5) is, zo stelt de Raad vast, louter gebaseerd op vermoedens. Verzoekers tonen geenszins aan en maken allerm minst aannemelijk geen garanties te hebben op een eerlijk proces indien dit ervan zou komen. Dat de vermeende banden van V.D. en het werk van diens zoon bij de politie dit mogelijks in de weg zouden staan, is een loutere hypothese. Nu verzoekers, zo blijkt uit het voorgaande, met betrekking tot hun problemen met V.D. slechts éénmalig de hulp zouden hebben ingeroepen van de autoriteiten, met wie zij blijkens hun verklaringen geen problemen hadden (stuk 16, Vragenlijst DVZ 26/01/2011, p. 2), en dit overigens enkel naar aanleiding van het oneerbare voorstel dat V.D. eerste verzoeker zou hebben gedaan na de verdwijning van een van zijn koeien, maken zij geenszins aannemelijk dat het hen aan nationale bescherming ontbeert. Derhalve komen zij niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

2.8. Met hun verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat deze een gebrek heeft aan inlevingsvermogen en hun betoog over het feit dat hun versie van de vluchtroute niet uitgesloten is, slagen verzoekers er niet in een ander licht te werpen op de concrete motieven van de bestreden beslissingen.

2.9. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aangetoond. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissingen op onzorgvuldige of onredelijke wijze tewerk zou zijn gegaan. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheds- en het redelijkheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN